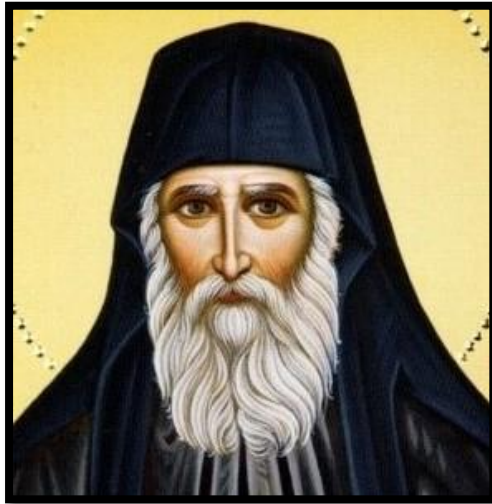

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ.4,5)

Ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

**Έτος 3^ο Τεύχος 10^ο Ιούνιος - Αύγουστος 2021
ΑΘΗΝΑΙ**

Διατίθεται Δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	2
Ουκ ήλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονεῖσαι.....	3
Οι κληρονόμοι του Ουρανού.....	4
Απελπισμού ἀνάσχεσις - Περί Αναλήψεως του Κυρίου.....	7
Ἡ Πεντηκοστή ως ολοκλήρωση της πνευματικής μας θεραπείας.....	9
Γενηθήτω το θέλημά σου.....	12
Ὅταν ξυπνήσει ο Θεός.....	15
Τα μυστήρια του Θεού.....	18
Στην σεπτή μεταμόρφωση του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.....	20
Ἐγκώμιο στὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου.....	24

Πληροφορίες και εγγραφές μελών στα τηλέφωνα:

Μερικοί ἀπὸ τους τομείς της ἐνώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους και ἀνάγνωση ψυχοφελῶν βιβλίων.
- Παροχή συμβουλῶν και πληροφοριῶν που ἀφοροῦν σε θέματα καθημερινῆς πρακτικῆς (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π..)
- Μεταφορά ηλικιωμένων σε νοσοκομεία ἢ ἄλλους ἰατρικούς φορεῖς.
- Παροχή εργασιῶν οικείας (π.χ. υδραυλικές εργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00

Τριτ.- Πέμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Ἡ Ἰστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Ἐδρα της Ενώσεως: Σάρωνος 6,

Τ.Κ. 111 43 Ἀθήνα

Email: diakonoi.xristou@gmail.com

Α.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ἸΔ Ἀθηνῶν.

Για Δωρεές - Εγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιῶς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

Τράπεζα Ἐθνική:

IBAN: GR840 11010 900 000 10900 5678 26

(Παρακαλῶ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται το ονοματεπώνυμό σας για να σας ἀποστέλλεται ἀπόδειξη)

«Καί γάρ ο υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. ι' 1-45)

Ο Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων τῶν ἀνθρώπων, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ἐγίνε καὶ ἄνθρωπος δια νὰ τοὺς διακονῆσει. Ἐχοντας σημαῖα καὶ λάβαρο τῆς διδαχῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦμε τὸν ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο νὰ μας εὐλογεῖ, ὥστε νὰ πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Σκοπὸς καὶ πόθος μας εἶναι νὰ κοινωνήσουμε καὶ νὰ διακονήσουμε τὸν Χριστό, ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας

Οι κληρονόμοι του ουρανού

(Αγίου Νικολάου Βελμίροβιτς, Εκδόσεις «Παρησία»
Αθήνα 2016)
Όγδοος Όροφος

(...συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

*«Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης,
ότι αυτών έστιν η βασιλεία των ουρανών»*

Όποιος χτίζει ψηλά παλάτια από επίγεια υλικά προκαλεί το φθόνο των κακών γειτόνων του. Ενώ εκείνος που με πνευματικά υλικά κτίζει την υψηλή πυραμίδα του Παραδείσου προκαλεί το φθόνο των δαιμόνων. Οι δαίμονες μισούν ιδιαίτερα εκείνους που κατέκτησαν μεγάλη ψυχική ησυχία και πού φέρουν μεγάλη ησυχία στους αδελφούς τους.

Επειδή οι δαίμονες γλυκαίνονται με τις έριδες των ανθρώπων, θα ήθελαν να ζουν οι άνθρωποι σε αδιάκοπη αναταραχή και δυστυχία κι έτσι να διαμαρτύρονται ενάντια στον Δημιουργό τους. Η δουλειά τους εξ αρχής ήταν να ξεσηκώνουν τους ανθρώπους ενάντια στον Θεό. Σ' αυτούς αγαπητός ήταν ο Κάιν, ο αδελφοκτόνος, και ο όχι ο πράος Άβελ. Αγαπούν τον Ησαύ και μισούν τον Ιακώβ, αγαπούν τον Σαούλ και μισούν τον Δαυΐδ, αγαπούν τον Καϊάφα και μισούν τον Γαμαλιήλ, αγαπούν τον Σαύλο και μισούν τον Παύλο. Γι' αυτό ακατάπαυστα ξεσηκώνουν διωγμούς ενάντια στους δίκαιους. Πράττουν μοχθηρίες ενάντια στους δίκαιους, τόσο οι ίδιοι προσωπικά όσο και πολύ περισσότερο μέσω των ανθρώπων με κατεστραμμένες ψυχές. Ενώνουν όλους τους ηθικά

αδύναμους ανθρώπους ενάντια στον ήρωα του Θεού, ενάντια στον ιπότη της δικαιοσύνης, τον Χριστό. Αν και ο Θεός βλέπει και επιτρέπει η αδυναμία των ανθρώπων και των δαιμόνων να κτυπά τον υπηρέτη Του. Επιτρέπει ο Πανόπτης ώστε αμέτρητες φορές η αδυναμία να αποκαλυφθεί ως αδυναμία και να ντραπεί. Επιτρέπει ο Πάνσοφος ώστε να δει και να βεβαιωθεί ο κόσμος πως η δικαιοσύνη ακόμα και ρακένδυτη είναι δυνατότερη από την αδικία κάτω από τα κράνη και τους θρόνους. Επιτρέπει ο Πανάγαθος, για να στολίσει τον υπηρέτη Του μ'όλο και περισσότερες νίκες και μ'όλο και περισσότερα στεφάνια Νικητή. Όπως οι ληστές και οι κακοποιοί επιτίθενται στους υλικά πλούσιους, έτσι και οι αισχροί δαίμονες και η άσωτοι άνθρωποι επιτίθενται στον πνευματικά πλούσιο. ο άγιος Νείλος από την εμπειρία του λέει: «Αν πραγματικά προσεύχεσαι, να είσαι έτοιμος για την επίθεση των δαιμόνων». Ο μέγας Παύλος συνοψίζει στον Τιμόθεο πώς υπέμεινε τους διωγμούς και στα παθήματα στην Αντιόχεια, στο Ικόνιο και στα Λύστρα, τι διωγμούς υπέμεινα κι απ'όλα με γλίτωσε ο Κύριος. Και στο τέλος τονίζει τον εξής κανόνα: και πάντες δε οι θέλοντες ευσεβώς ζην εν Χριστώ Ιησού διωχθήσονται (Β Τιμ.γ,11-12). Όμως και ο ίδιος ο Κύριος όλα αυτά τα είχε προβλέψει και τα είχε πει και δεν τα απέκρουσε από τους μαθητές Του (Ματθ.ι). Οι απόστολοι διώχθηκαν με πέτρες από περιοχή σε περιοχή. Ο Μέγας Αθανάσιος διώκεται ως άγριο θηρίο από τους θεομάχους διώκτες. Ο Μελέτιος ο Αντιοχεύς το ίδιο. Ο Χρυσόστομος υπέφερε και πέθανε στην εξορία. Το ίδιο και η ευσεβής Ολυμπιάδα. Και πολυάριθμοι άλλοι, αμέτρητοι. Ο Μέγας Βασίλειος έλεγε στο δικαστή που τον απειλούσε με εξορία, ότι μπορεί μόνο να χαίρεται γι'αυτό, επειδή δεν μπορεί να τον εξορίσει κάπου, ούτε σ'έναν τόπο, που να μην υπάρχει ο Θεός. Ο σοφός Χρυσόστομος εξηγεί τους καρπούς των διωγμών ως εξής: *«όπως το φυτό πιο γρήγορα αναπτύσσεται όταν ποτίζεται,*

έτσι και η πίστη μας ανθεί πλουσιότερα και πολλαπλασιάζεται περισσότερο» (εγκώμιο στους μάρτυρες Ιουβεντίνο και Μαξιμίνο).

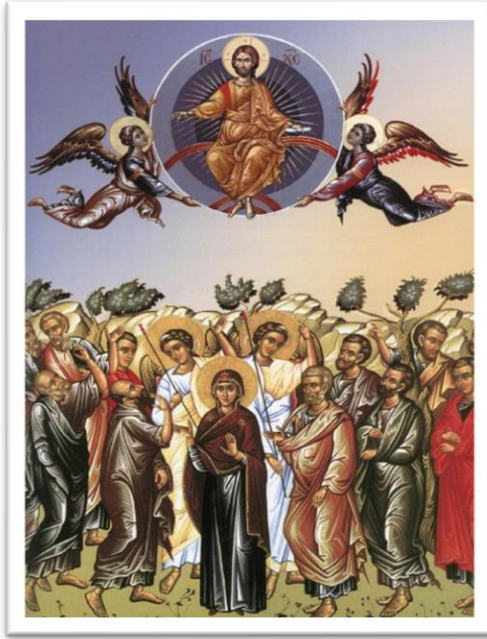
Επειδή ο Υιός του Θεού διωκόταν, και όλοι η κατά Χάριν γιοί του Θεού επιθυμούσαν να διώκονται. Το έβλεπαν ως παράσημο για τους ίδιους. Και γνώριζαν ότι οι διώξεις χάριν της δικαιοσύνης του Θεού αποτελεί εξαίρετο υλικό για την οικοδόμηση της πυραμίδας του Παραδείσου. Ο όγδοος όροφος της δικής τους πυραμίδας του Παραδείσου είναι γερά κτισμένος πατώντας στους προηγούμενους επτά ορόφους και είναι πολύτιμος και υπέροχος σαν τοπάξι. Όταν μετοικήσουν στο Βασίλειο του Χριστού, στον όροφο αυτό θα μιλούν χαρούμενοι και εν αγαλλιάσει με όλους όσους διώχτηκαν για τη δικαιοσύνη του Θεού από καταβολής κόσμου.

«Επιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν,
παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει,
καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων
δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

(συνεχίζεται...)

Απελπισμού ανάσχεσις - Περί Αναλήψεως του Κυρίου

Κάθε άνοιξη, μέ τόν Άσπασμό τής Άνάστασης, άνοίγεται στόν καθένα μας ή άναπάντεχη εύκαιρία κατά τήν έγκοπο όδοιπορία μας "εις κόμην άπέχουσαν σταδίους έξήκοντα ή όνομα Έμμαούς"

Μιά όδοιπορία κάτω από τίς συστοιχίες τών αιωνόβιων δέντρων, μέσ' άπ' τίς φυλλωσίες τών όποιων φιλτραρισμένος ραντίζει μέ τίς άκτίνες του ό άνοιξιάτικος ήλιος τούς δύο μαθητές και τόν Κύριο, πού άσφαλώς, μήτε έκείνοι Τόν άναγνώρισαν, άλλ' οϋτε και μεϊς. Μέχρι σήμερα...

"Κί ἤγγισαν εἰς τήν κόμην....", σέ ὥρα δειλινή, μέ φωτεινά πολύχρωμα σημάδια νά στολίζουν τό στερέωμα. Ἐκεῖνος "προσποιεῖται πορωτέρω πορεύεσθαι", κάτι πού δέν τό ἐπιθυμοῦν μήτε οἱ Μαθηταί, ἀλλ' οὔτε κι μεῖς.

"Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστί καί κέκλικεν ἡ ἡμέρα.." Τόν παρακαλοῦμε, κι ἡ φωνή μας ἀνεβαίνει ἀπό τά σπλάχνα μας ὅπως ἡ προσευχή.

"Μεῖνον..."

Νυχτώνει.

Ἐκεῖνος "εἰσηλθε τοῦ μεῖναι σύν αὐτοῖς", ἀλλά καί μαζί μας.

Τώρα πιά δέ φοβόμαστε πού "σκότος ἐγένετο". Ἀναμμένη ἡ λαμπάδα τῆς Ἀνάστασης, τῆς Παρουσίας καί τῆς εὐλογίας Του "ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου", καταλύει κάθε σκοτεινιά, συγγεφιά καί ἄλγος. Κι ἄς ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάληψη. Ἡ Γιορτή μέ τὸ φτερούγισμα τῆς χαρμολύπης νά γίνεται λόγος Ἀποστολικός, λόγος καί αἴτημα ὅλων τῶν πιστῶν : «Δέσποτα, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς δ' οἶκτον ἡγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαχνος· ἀλλ' ἀπόστειλον ὡς ὑπέσχου ἡμῖν τὸ Πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ἡ Ἀνάληψη λοιπόν, πὸ μᾶς εἰσοδεύει στὴν Πεντηκοστή. Δηλαδή στὴν ἔλευση τοῦ Παρακλήτου. Παναπεῖ, ἐκεῖνου πού ξέρει νά μᾶς παρηγορεῖ. Ἀκόμα καὶ σήμερα.....

Σχόλια στό Ε' Ἑωθινό (Λκ. κδ' 12-35)
π. Κωνσταντίνου Ν. Καλλιανού

Η Πεντηκοστή ως ολοκλήρωση της πνευματικής μας θεραπείας

Η εκκλησιαστική εορτή της Πεντηκοστής είναι εξαιρετικά μεγάλη και σημαντική, διότι το γεγονός που βιώνουμε λατρευτικά αυτή την ημέρα ανήκει στη σειρά των σωστικών και ανεπανάληπτων ενεργειών του Θεού, οι οποίες καταγράφηκαν στην ανθρώπινη ιστορία, όπως η ενανθρώπιση, η βάπτισμα, το πάθος, η ανάσταση, η ανάληψη του Χριστού.

Εκείνο που ιδιαίτερα διακρίνει το γεγονός της Πεντηκοστής είναι το γνώρισμα της πληρότητας στον παρόντα κόσμο. Με όσα συνέβησαν την ημέρα εκείνη ολοκληρώθηκε στον κτιστό άνθρωπο η αποκάλυψη του ακτίστου Θεού ως τριαδικού. (Αυτή ξεκίνησε από την αποκάλυψη του Πατρός στην Παλαιά Διαθήκη, συνεχίστηκε με την αποκάλυψη του Υιού στην Καινή Διαθήκη και ολοκληρώθηκε με τη αποκάλυψη του Αγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής. Τότε οι απόστολοι έφθασαν στο τέλει σημείο ανθρωπίνης θεογνωσίας. Γνώρισαν το Άγιο Πνεύμα όχι απλώς με τις ενέργειές του, αλλά ως αληθινό πρόσωπο, ως ιδιαίτερη υπόσταση του Θεού και συγχρόνως ομοούσιο με τον Πατέρα και τον Υιό, «τον άλλον Παράκλητον...ίνα μένη εις τον αιώνα» μαζί τους (Ιω. 14,16). Ωδηγήθηκαν από το άγιο Πνεύμα «εις πάσαν την αλήθειαν», όπως τους είχε υποσχεθεί ο Χριστός (Ιω. 16,13). Την ημέρα εκείνη απέκτησαν την τέλεια εμπειρία της αποκαλύψεως του εν Τριάδι Θεού. Αυτή η μεγάλη αλήθεια της αποκαλύψεως της Αγίας Τριάδος την ημέρα της Πεντηκοστής εκφράζεται στην Εκκλησία με τον εορτασμό του Αγίου Πνεύματος, που είναι γνωστή και ως εορτή της Αγίας Τριάδος).

Το πλήρωμα της αποκαλύψεως του αληθινού Θεού ως τριαδικού κατά την ημέρα της Πεντηκοστής συνδέεται και με την ολοκλήρωση της διαδικασίας της πνευματικής μας θεραπείας.

Είναι γνωστό ότι ο άνθρωπος πλάστηκε από τον εν Τριάδι Θεό υγιής στο σώμα και στην ψυχή. Υγεία για τον άνθρωπο σημαίνει να ζει μέσα στα φυσικά του όρια, σύμφωνα με τις προδιαγραφές του Δημιουργού του. Η παρακοή του όμως σ' Εκείνον τον οδήγησε να συμπεριφέρεται εντελώς αφύσικα, να ενεργή έξω από τη φύση του. Αυτό σημαίνει ασθένεια πνευματική, δηλαδή αμαρτωλή συμπεριφορά, με απερίγραπτες συνέπειες, όπως είναι η φθορά και ο θάνατος. Μετά την πτώση ο άνθρωπος, είτε το γνωρίζει, είτε όχι, βιώνει αυτή την τραγικότητα της πνευματικής του ασθένειας, την επέλαση της φθοράς και του θανάτου. Επομένως, πρώτηιστη ανάγκη είναι η πνευματική του θεραπεία.

Επειδή αυτή την ασθένεια του ανθρώπου δεν μπορεί κανείς να την θεραπεύσει, παρά μόνον αυτός που το δημιούργησε, γι' αυτό το κύριο έργο του Υιού του Θεού, που έγινε και τέλειος άνθρωπος, είναι να θεραπεύσει τον πεπτωκότα και ασθενούντα άνθρωπο. «Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητήσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολλόζ» (Λκ. 19,10) Ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, «Τραυματιστήκαμε καὶ τὸ τραῦμα μας εἶναι ἀθεράπευτο. Καὶ μόνον στὸν Κύριο εἶναι δυνατόν νὰ τὸ θεραπεύσῃ» (ομιλ. 30,8).

Για αυτή τη θεραπεία ο Χριστός ακολούθησε μία συγκεκριμένη διαδικασία, η οποία στην ουσία της είναι η πρόσληψη της ανθρωπίνης φύσεως από τον ίδιο. Το λέγει αυτό ξεκάθαρα ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός. «διότι ὅλος ὁ Χριστός με ἀνέλαβε ολόκληρο ἐμένα καὶ ὅλος ἐνώθηκε με ολόκληρο ἐμένα, γὰ νὰ μου χαρίσει σε ολόκληρο τὴ σωτηρία» (Ἐκθεσις... 3,6). Καὶ τούτο διότι, κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν θεολόγο, «αὐτὸ που δὲν προσλαμβάνεται μένει καὶ ἀθεράπευτο» (ἐπιστολὴ θεολογικὴ, 1,32).

Ἡ διαδικασία αὐτὴ τῆς πνευματικῆς θεραπείας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θεὸ εἶναι σταδιακὴ καὶ περνά ἀπὸ τὰ τρία γνωστὰ στάδια, τὰ ὁποῖα ἐπισημαίνουν οἱ ἅγιοι πατέρες. Δηλαδή, ἀπὸ τὴν κάθαρση, τὸ φωτισμὸ καὶ τὴ θέωση. Τέλεια πνευματικὴ θεραπεία σημαίνει νὰ φθάσει ὁ ἄνθρωπος στὴν ἔνωση με τὸ Θεὸ, στὴ θέωση. Ἡ

θεραπευτική επέμβαση του Θεού ξεκινά με την αποκάλυψη του στους προφήτες. Συνεχίζεται με την ενανθρώπιση του, με τα σημεία, με το πάθος, με την ανάσταση, με την ανάληψη, και ολοκληρώνεται με την Πεντηκοστή. Στο γεγονός της Πεντηκοστής υπάρχει το πλήρωμα της θεώσεως. Κατά τον άγιο Γρηγόριο το Παλαμά, αυτή η ίδια η Πεντηκοστή υπήρξε «η ανώτατη κατάσταση μιας απορρήτου και θείας ενώσεως η θεώσεως» (Γρηγορίου του Παλαμά, Υπέρ των ιερώς ησυχάζόντων, 3,1,36).

Τότε οι απόστολοι έφθασαν στο κορυφαίο σημείο δοξασμού και θεώσεως επί της γης. Με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος ολοκληρωτικά έγιναν μέλη της Εκκλησίας ως Σώματος του Χριστού. Όπως παρατηρεί ο μακαριστός π. Ιωάννης Ρωμανίδης, «η θέωση στη Παλαιά Διαθήκη είχε προσωρινό χαρακτήρα, αφού δεν είχε καταργηθεί ο θάνατος, ενώ η θέωση στην Καινή Διαθήκη έχει σταθερότητα λόγω της τεθεωθείσης ανθρωπίνης φύσεως στον Ιησού Χριστό και της νίκης επί του θανάτου... Οι προφήτες έβλεπαν το άκτιστο φως, αλλά δεν υπήρχε το σώμα του Χριστού... οι μαθηταί στη Μεταμόρφωση έβλεπαν το άκτιστο φως να προέρχεται από το σώμα του Χριστού, αλλά αυτοί βρίσκονταν έξω από το σώμα... Στην Πεντηκοστή οι απόστολοι είδαν το άκτιστο φως μέσα από το σώμα του Χριστού, αφού και οι ίδιοι αποτελούσαν πλέον μέλη του δοξασμένου σώματός του» (Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιεροθέου, Εμπειρική Δογματική, τ. Α, σσ. 324 και 327).

Τελικά, με το γεγονός της Πεντηκοστής μας δίνεται ή δυνατότητα να φθάσουμε στο «καθ' ομοίωσιν», πού είναι ό τελικός καί ύψιστος σκοπός της υπάρξεώς μας. Έτσι ολοκληρώνεται ή πνευματική μας θεραπεία, η αναγέννησή μας. «Με το Άγιο Πνεύμα τα πάντα γίνονται στον άνθρωπο καινούργια. Τα δώρα που έλαβε η ανθρώπινη φύση του Χριστού γίνονται δικά μας δώρα. Ο άνθρωπος αναγεννάται ολόκληρος» (π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, Η Ορθοδοξία μας, σ. 237).

Αρχμ. Αυγουστίνου Γ. Μύρου, Δρ Θ.

«Γενηθήτω το θέλημά σου»

Αξίζει να ξαναμελετήσουμε το θείο και ιερό ευαγγέλιο. Ο Χριστός στο κήρυγμά του μακαρίζει κι ευλογεί τους πενθούντες, τους έσχατους, τους αδικημένους, τους κατηγορημένους, τους εξορισμένους, τους εγκρατείς, τους αγωνιστές, τους μετανοούντες αμαρτωλούς. Μέσα στον πολύ πόνο ξαφνικά πηγάζει μία μεγάλη χαρά και ειρήνη, ευχαριστία, δοξολογία κι ευγνωμοσύνη. Το «γενηθήτω το θέλημά σου» της Κυριακής προσευχής ακούγεται με νόημα, με ιλαρότητα, με αποδοχή. Τα δάκρυα της λύπης γίνονται δάκρυα χαράς. Η λύπη γίνεται χαρμολύπη, η χαρμολύπη κατάνυξη, η κατάνυξη γλυκασμός και λύτρωση, η λύτρωση πρόγευση ουράνιας τρυφής. Από το σκοτάδι εισέρχεσαι σε άπλετο φως.

Όλα αυτά μέσα από αυτά που θεωρούσες τιμωρία Θεού, απουσία Θεού, φυγή του Θεού. Ο Θεός είναι πανταχού παρών. Δεν μπορεί να είναι απών. Δεν μπορεί να κρυφτεί. Μπορεί η ομιλία του να είναι

σιωπηλή. Συνήθως μιλά χαμηλόφωνα και χρειάζεται μεγάλη εσωτερική κι εξωτερική ησυχία για ν' ακουσθεί η φωνή του...

Μη θυμώνουμε με τον Θεό, αγαπητοί μου, που δεν είναι έτσι όπως τον θέλουμε. Ας θυμώσουμε με τον εαυτό μας κάποτε, που δυστυχώς παραμένει αταπείνωτος και αμεταμόρφωτος. Μόνο έτσι θα ησυχάσουμε κάπως, αν φθάσουμε στην υψοποίο ταπείνωση.

Δεν μπορώ καθόλου να πω ότι είναι εύκολο να ταπεινώνεται συνεχώς ο άνθρωπος, να προσεύχεται δίχως να νομίζει ότι εισακούεται και να μη του δείχνει ο Θεός ούτε ένα σημάδι της παρουσίας του. Είναι μερικές φορές που μέσα στην τραγικότητα των γεγονότων ο άνθρωπος αισθάνεται πολύ μόνος και τον Θεό απομακρυσμένο, ξένο, άγνωστο, μακρινό και φευγάτο.

Τις ιδιότητες του Θεού ασφαλώς δεν θα του τις προσδιορίσουμε εμείς. Αδυνατούμε να του πούμε πώς θα φερθεί, τότε θα επέμβει, τι ακριβώς θα πράξει. Το μόνο που μπορούμε να πράξουμε εμείς οι μικροί ενώπιον της μεγαλοσύνης Του είναι να σκύψουμε αποδεχόμενοι το θέλημά Του και να προσευχηθούμε ταπεινά, απαλλασσόμενοι από μύριες περιττές έγνοιες. Αυτό αρέσει πολύ στον Θεό και σίγουρα θα μας παρηγορήσει ουσιαστικά.

Είναι πολύ σπουδαίο όλα αυτά κανείς να τα βιώσει παρά να τα διαβάσει σε βιβλία. Το βίωμα έχει μεγάλη δύναμη. Μερικές φορές είναι προτιμότερη η σιωπή. Ν' αφήσουμε να μιλήσει καλύτερα ο Θεός. Σίγουρα κάποτε θα μιλήσει.

Την ώρα του μεγάλου πόνου ας ακούσουμε και τον πονεμένο κάτι να μας πει. Μη μένουμε συνεχώς σε ατελείωτες συμβουλές, που μερικές φορές δεν τις βιώνουμε οι ίδιοι και γι' αυτό δεν αγγίζουν διόλου τις καρδιές των άλλων. Ας γίνουμε πιο ανεκτικοί στη δυσκολία του άλλου ν' αποδεχθεί ένα Θεό που δεν φαίνεται να τον ακούει και να του συμπαρίσταται αμέσως.

Είναι μεγάλη υπόθεση και φανερώνει βαθιά πνευματικότητα η δίχως παράπονα και γκρίνιες αποδοχή του τραγικού στη ζωή μας. Να ξέρατε πόσο πολύ μας αγαπάει τότε ο Θεός και πόσες παρηγοριές θα μας δώσει γι' αυτή την αληθινή μας ταπείνωση.

Ο Θεός είναι αυτός που είναι και όχι αυτός που θέλουμε να τον περιορίσουμε, για να τον καταλαβαίνουμε και να 'χουμε συμμαχία

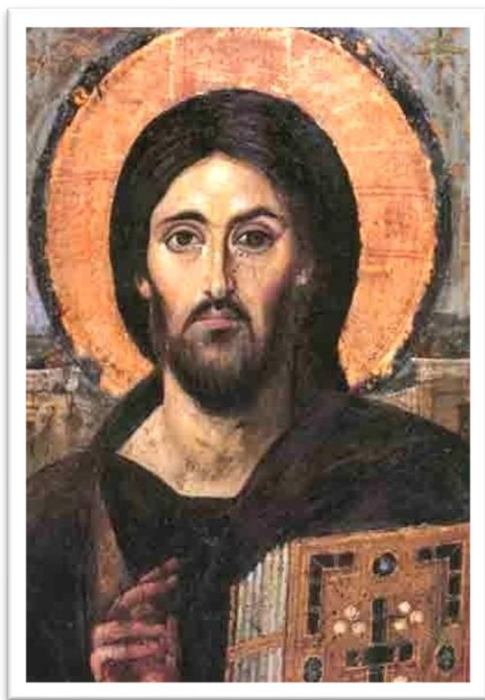
μαζί του για να περνάμε καλά. Η εκλογίκευση του Θεού είναι ένα ανόσιο πείραμα.

Μία λαθεμένη εντύπωση κι εκτίμηση περί Θεού δεν λυτρώνει. Γινόμαστε τότε ένα με τους ειδωλολάτρες που θεωρούσαν τη σταύρωση του Χριστού μωρία και με τους Εβραίους που την είχαν για μεγάλο σκάνδαλο. Ένας Θεός απαθής, αναμάρτητος, τέλειος, να θέλει εκούσια να πονέσει, να σταυρωθεί, να πεθάνει για μας τους εμπαθείς, τους αμαρτωλούς, τους ατελείς. Ακατανόητη η θυσία του στους ορθολογιστές. Θανατώνεται για ν' αναστηθεί και αναληφθεί. Το σχέδιο του Θεού είναι άγνωστο, είναι πάντως πάντοτε σωτηριώδες για τον άνθρωπο.

Από το βιβλίο: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Η παρουσία του Θεού στη ζωή μας. Ιερά Μονή Εισοδίων τής Θεοτόκου Μυρτιάς Θέρμου, Αργίτιο 2011, σελ. 45

Όταν ξυπνήσει ο Θεός...

Τον πέρασαν για μεθυσμένο. Λογάριασαν πώς γλέντησε τάχα σε γερή κραιπάλη, πώς το δυνατό κρασί Τον έχει παραλύσει, πώς κοιμάται βαθιά, πώς σχεδόν δεν υπάρχει. Και θεώρησαν πως είναι ευκαιρία να ρημάζουν το σπιτικό Του.

Κι αν δεν ρήμαξαν... Κι αν δεν συνεχίζουν να ρημάζουν! Ειδικά τις τελευταίες δεκαετίες. Ξήλωσαν νόμους αιώνιους, ισοπέδωσαν τα τείχη της αρετής, λοιδόρησαν τη σεμνότητα, επέβαλαν τη διαστροφή ως κανονικότητα, πρόβαλαν την ανωμαλία ως κάτι φυσιολογικό, τη χυδαιότητα ως εκμοντερνισμό, την ασέβεια ως επιστημονική κατάκτηση. Χτύπησαν κατάστηθα την ιερότητα του Γάμου, τον μετέτρεψαν σε κρύα δημαρχιακή διαδικασία ή σε απλή συμβολαιογραφική πράξη. Διέλυσαν την οικογένεια. Αυτά έκαναν, αυτά κάνουν... Χρόνια τώρα χύνουν το αίμα χιλιάδων αθώων

βρεφών στα σφαγεία των εκτρωτικών κλινικών, στον σύγχρονο αυτόν καιάδα της πιο φρικτής απανθρωπιάς. Και θεωρούν ότι μπορούν να καθησυχάζουν τη βίαιη εξέγερση των συνειδήσεων με τους άνομους νόμους τους.

Κι αν κάποιος τολμήσει να ανορθώσει λόγο διαφορετικό, εξανίστανται, θυμώνουν, αρχίζουν να φωνάζουν με νεύρα και πάθος: «Σκοταδισμός», «μεσαίωνα», «φασισμός»! Α, ναι! Τελευταία προτιμούν και άλλη κυρίως λέξη! «Ρατσισμός»! Δεν ησυχάζουν. Θεωρούν «ιερή» υποχρέωσή τους να επιβάλουν τις διεστραμμένες αντιλήψεις τους σε όλους. Το κάνουν με «εραποστολικό» ζήλο. Εδώ παύει πια να ισχύει η δήθεν «δημοκρατία» τους και η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών.

Και η παράνοια δεν έχει όρια. Ενώ ζουν ουσιαστικά εκτός Εκκλησίας, έχουν την απαίτηση να καθορίζουν αυτοί το περιεχόμενο και την διδασκαλία της. Νομοθετούν αντιχριστιανικά με θρασύτητα και απαιτούν έπειτα από τους κληρικούς και τους πιστούς να υποταχθούν σε αυτούς τους παράνομους νόμους τους, να αλλάξουν αντιλήψεις, να «εσκυγγρονίσουν», όπως λένε, το Ευαγγέλιο, συμμορφώνοντας τη διδασκαλία του προς τις δικές τους «δογματικές» ιδέες. Τελευταία το επιχείρησαν αυτό στα σχολεία με το «μάθημα των Θρησκευτικών». Το πολυσυζητημένο «Νέο πρόγραμμα σπουδών» εξομοιώνει την αλήθεια με το ψεύδος, τον Χριστό με τους ψευδοθεούς των διαφόρων θρησκειών και τους ιδρυτές τους. Βάζει στην ίδια θέση το Ευαγγέλιο με τους ειδωλολατρικούς μύθους, τους Αγίους της Εκκλησίας μας με τους πλανημένους γκουρού.

Ένα πράγμα δεν υπολόγισαν: ότι Αυτός τον οποίο λογαριάζουν μεθυσμένο και ανύπαρκτο, κάποια στιγμή θα κάνει την εμφάνισή Του δυναμικά. Το είδαμε αυτό με τρόπο εντυπωσιακό στους καιρούς μας. Επί εβδομήντα χρόνια η σιδερόφρακτη σοβιετική αυτοκρατορία κατέστρεφε τις παραδόσεις των λαών, δώκε την πίστη, ισοπέδωνε τους Ναούς, έκανε τον πλανήτη να τρέμει...

Κι έπειτα... σε μία μόνο νύχτα, κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος... Διότι ο Θεός κατευθύνει την ιστορία. Αυτή είναι η αλήθεια. Κι αυτό οι πιστοί δεν πρέπει να το λησμονούμε ποτέ. Και οι πολέμιοι επίσης.

Τέτοια είναι η φαινομενική «μέθη», του Θεού. Για κάποιο διάστημα σιωπά. Οι εχθροί νομίζουν ότι κοιμάται ή ότι δεν υπάρχει. Και αφηνιάζουν. Υψώνουν το σπιθαμιαίο ανάστημά τους με περίσσιο θράσος ενώπιον των νόμων Του. Φωνασκούν, καγχάζουν, απειλούν. Μικροί! Εξαπατούν και αποκοιμίζουν τον εαυτό τους και τους οπαδούς τους με την πλανεμένη ιδέα ότι έχουν τη δύναμη με τους νόμους τους να μετατρέψουν το κακό σε καλό, το σκοτάδι σε φως, την αρρώστια σε υγεία, τη διαστροφή σε κάτι φυσιολογικό.

Μα όταν νομίζουν πως πέτυχαν τους σκοπούς τους, βλέπουν ξαφνικά ξύπνιο τον Θεό μπροστά τους.

Ο ψαλμωδός περιέγραψε με παραστατικότητα τη στιγμή εκείνη με αυτή την εικόνα. Οι εχθροί οργίασαν, έσφαξαν, κατέστρεψαν... και εκεί που δεν περίμεναν «εξηγέρθη ως ο υπνών Κύριος, ως δυνατός κεκραιπαληκώς εξ οίνου». Εξεγέρθηκε σαν από ύπνο ο Κύριος, σαν γίγαντας που είχε μεθύσει, αλλά με τον ύπνο πέρασε η ζάλη Του (Ψαλ. ος |77| 65)

Τότε βλέπουν κεραυνόπληκτοι να διαλύονται σαν ιστός αράχνης όλα τα σχέδια και τα τεχνάσματά τους. Διαπιστώνουν πόσο μικροί, ασήμαντοι, αδύναμοι και τυφλοί είναι. Κατανοούν ότι, όσα αυτοί μεθόδευσαν για να καταστρέψουν, ο Κύριος της Ιστορίας τα χρησιμοποιεί για να αλλάξει τον κόσμο. Και οι ίδιοι περιέρχονται στην κρίση Του.

Και τι τρομερή είναι εκείνη η ώρα! Όταν έντρομοι νιώθουν να τους σφίγγουν από κάθε κατεύθυνση τα χέρια του Θεού. «Φοβερόν το εμπεισείν εις χείρας Θεού ζώντος» (Εβρ. ι |10| 31).

«Φοβερόν»!

Και για εκείνους και για όλους...

Ασφαλώς και για τον καθένα μας.

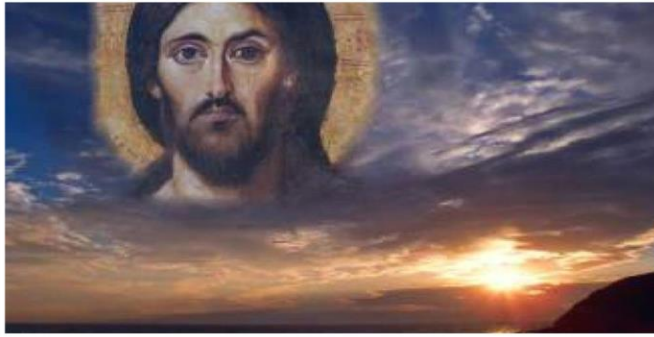
Γι' αυτό ας αλλάξουμε πορεία όσο είναι καιρός.

Πριν «ξεμεθύσει» ο Θεός!

www.osotir.org

Τα μυστήρια του Θεού

Με ρωτούν:

Γιατί πέθανε το παιδί μου;
Γιατί βρίσκομαι στο κρεβάτι με πόνους;
Γιατί έχω αποτυχημένο γάμο;
Γιατί έμεινα χωρίς εργασία;
Γιατί τόσες συνεχείς δοκιμασίες σε μένα;
Γιατί...Γιατί...Γιατί....

Και βέβαια η σιωπή είναι η απάντησή μου!

Τι να πω; Πώς να ερμηνεύσω τα γεγονότα με τα μέσα που διαθέτω;
«Τις έγνω νουν Κυρίου;» Ποιος γνωρίζει το νου του Θεού; Ή μήπως να τολμήσω να γίνω δικηγόρος του;

Το 1982, ως διάκονος, παρευρέθηκα στην κηδεία του Αρχιμ. Κωνσταντίνου Λευκωσιάτη, με το πλούσιο ποιμαντικό και κοινωνικό έργο. Μετά την ταφή καθίσαμε για ένα καφέ στην αίθουσα του Ιδρύματος Άγιος Νεκτάριος, που ίδρυσε ο ίδιος. Η αδελφή του π. Κωνσταντίνου ρώτησε με πόνο και έννοια το Μητροπολίτη Ύδρας Ιερόθεο:

Γιατί, Σεβασμιώτατε, ο Θεός επέτρεψε να φύγει τόσο γρήγορα και να αφήσει το τεράστιο αυτό έργο, που γινόταν “προς δόξαν Θεού;” Ο άγιος Ύδρας, με την άνωθεν σοφία που τον χαρακτήριζε,

απάντησε: «Η μεγαλύτερη ταπείνωση είναι να υποτάσσεται ο νους μπροστά στα μυστήρια του Θεού και να μην ρωτά πώς και γιατί;»

Η απάντηση αυτή μου έμεινε στην καρδιά και νομίζω είναι η βάση για «κατανόηση» των μυστηρίων του Θεού. Αφού η λογική του Θεού διαφέρει από αυτή του ανθρώπου, πώς μπορούμε να ερμηνεύσουμε τα ανερμήνευτα και να κατανοήσουμε τον Ακατάληπτο;

Διάβασα κάπου, από τα πολλά που γράφονται, ότι ο π. Παΐσιος ο Αγιορείτης είπε πως μετά το θάνατό μας, όταν θ' αντικρύσουμε πρόσωπο προς πρόσωπο το Χριστό, θα καταλάβουμε το γιατί και το πώς της ζωής μας και θα μας εξηγηθούν όλα όσα περάσαμε στον κόσμο αυτό. Τότε, με όλη τη δύναμη της ύπαρξής μας, θα του πούμε: «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, που επέτρεψες αυτά για μένα!».

Νομίζω ότι μπορεί πιο εύκολα ο άνθρωπος να σηκώσει τον όποιο σταυρό του, αν γνωρίζει γιατί συμβαίνει και ποιο θετικό αποτέλεσμα θα έχει. Όμως, η πίστη – εμπιστοσύνη στο Θεό δεν προϋποθέτει την αποδοχή με υπομονή της δοκιμασίας; Η πίστη ως σχέση δίνει την ασφάλεια της αγάπης του Θεού, που, ως εμπειρική, δεν αμφισβητείται. Γι' αυτό, όταν γευτούμε την αγάπη Του, πιο εύκολα Τον εμπιστευόμαστε και υπομένουμε.

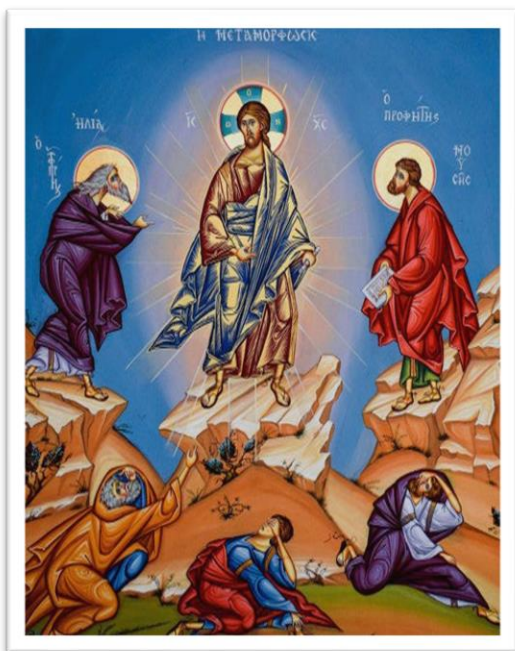
Στα μυστήρια της ζωής, όπου κρίσιμες υπαρξιακές καταστάσεις μάς συγκλονίζουν συθέμελα και διαλύουν κάθε τι το ψεύτικο και επιφανειακό, χρειάζεται να στεκόμαστε με σιωπή και σεβασμό και πίστη. Είναι η ώρα που ο Θεός μας φωνάζει προσωπικά: «Σ' αγαπώ και σε θέλω! Ακολούθει μοι!»

Η κλήση είναι κρίση. Ή αρνούμαστε να πορευτούμε την οδόν του Κυρίου με τα συνεχή «γιατί» που εκφράζουν αντίδραση και απιστία ή ακολουθούμε αυτόν «όπου αν υπάγει», με συνοδοιπόρους τους μάρτυρες και οσίους, με εμπιστοσύνη, υπομονή και προσευχή, που μας αποκαλύπτουν τα μυστήρια του Θεού «εν τω νυν αιώνι και εν τω μέλλοντι».

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

ΣΤΗΝ ΣΕΠΤΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ίδού τώρα εἶναι καιρὸς εὐπρόσδεκτος, σήμερα ἡμέρα σωτηρίας, ἀδελφοί, ἡμέρα θεία, νέα καὶ αἶδιος, πού δέν μετρεῖται μέ διαστήματα, δέν αὐξομειώνεται, δέν διακόπτεται ἀπὸ νύκτα. Διότι εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ Ἥλιου τῆς δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος δέν ὑφίσταται ἀλλοίωση ἢ σκιά ἔνεκα μετατροπῆς» (Ἰακ. 1, 7). Αὐτός, ἀφ' ὅτου φιλανθρώπως ἔλαμψε σέ μᾶς μέ εὐδοκία τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μᾶς ἐξήγαγε ἀπὸ τό σκοτάδι στό θαυμαστό του φῶς, συνεχίζει γιὰ πάντα νά λάμπει πάνω ἀπὸ τά κεφάλια μας ὡς ἄδυτος ἥλιος.

Ἐπειδή, λοιπόν, εἶναι δικαιοσύνης καὶ ἀλήθειας ἥλιος, δέν ἀνέχεται νά φέγγει καὶ νά γνωρίζεται ἀπὸ αὐτοῦς πού μετέρχονται τό ψεῦδος

ἢ ὑψώνουν τὴν ἀδικία μὲ λόγια ἢ τὴν ἐπιδεικνύουν μὲ ἔργα. Ἀλλὰ ἐμφανίζεται καὶ γίνεται πιστευτός ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τῆς δικαιοσύνης καὶ τοὺς ἐραστὲς τῆς ἀλήθειας καὶ αὐτοὺς εὐφραίνει μὲ τὶς λάμπεις Του. Αὐτὸ εἶναι πού λέει ἡ Γραφή «Φῶς ἀνέτειλε γιὰ τὸν δίκαιο καὶ ἡ σύζυγός του εὐφροσύνη» (Ψαλμ. 96, 12).

Ἄς ἀποβάλλουμε λοιπόν, ἀδελφοί, τὰ ἔργα τοῦ σκοτούς, κι ἄς ἐργαζόμαστε τὰ ἔργα τοῦ φωτός, ὥστε ὄχι μόνο νὰ βαδίσουμε εὐσηχμόνως σάν σέ τέτοια ἡμέρα, ἀλλὰ καὶ ἡμέρας υἱοὶ νὰ γίνουμε. Καὶ ἄς ἀνεβοῦμε στό ὄρος, ὅπου ὁ Χριστὸς ἔλαμψε, γιὰ νὰ δοῦμε τί συνέβη ἐκεῖ. Ἦ μάλλον, ἐάν εἴμαστε ὅπως πρέπει καὶ ἔχουμε γίνει ἄξιοι τέτοιας ἡμέρας, ὁ ἴδιος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ μᾶς ἀνεβάσει στὸν κατάλληλο καιρὸ. Τώρα ὁμως, παρακαλῶ, ἐντείνετε καὶ ἀνυψῶστε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διάνοιας πρὸς τὸ φῶς τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ἕως ὅτου μεταμορφωθεῖτε μὲ τὴν ἀνακαίνιση τοῦ νοῦ σας καὶ ἔτσι ἀποκτώντας τὴν θεία αἴγλη ἀπὸ ψηλά, νὰ γίνετε σύμμορφοι μὲ τὸ ὁμοίωμα τῆς δόξας τοῦ Κυρίου (Φιλ. 3, 21), τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο ἐπάνω στό ὄρος ἔλαμψε σήμερα σάν τὸν ἥλιο.

Τί σημαίνει «σάν τὸν ἥλιο;» Κάποτε τὸ ἡλιακὸ φῶς δὲν ὑπῆρχε σάν σέ σκεῦος στὸν δίσκο τοῦτο. Τὸ μὲν φῶς εἶναι πρωτογεννημένο, τὸν δὲ δίσκο τὴν τετάρτη ἡμέρα δημιούργησε ὁ Κτίστης τῶν πάντων, ἀνάβοντας σ' αὐτόν τὸ φῶς καὶ κάμνοντάς τον ἄστρο πού φέρνει τὴν ἡμέρα καὶ συγχρόνως φαίνεται τὴν ἡμέρα. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸ φῶς τῆς θεότητας κάποτε δὲν βρισκόταν σάν σέ σκεῦος στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνο μὲν εἶναι πρὶν ἀπὸ κάθε ἀρχὴ καὶ δίχως ἀρχή. Τοῦτο δὲ τὸ πρόσλημμα, τὸ ὁποῖο ἔλαβε ἀπὸ μᾶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δημιουργήθηκε γιὰ χάρη μας στοὺς ὕστερους χρόνους, λαμβάνοντας ἐντὸς του τὸ πλήρωμα τῆς θεότητας. Ἔτσι ἐμφανίσθηκε φωστήρας θεοποιός καὶ συνάμα θεοφεγγής. Ἔτσι ἔλαμψε τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὅπως ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτιά Του ἔγιναν λευκά ὅπως τὸ φῶς. Ἀλλ' ὁμως ὁ προαιώνιος Λόγος, πού σαρκώθηκε γιὰ μᾶς, ἡ ἐνυπόστατη σοφία τοῦ Πατρός, φέρει ὅπωςδήποτε μέσα Του καὶ τὸν λόγο τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος· τοῦ ὁποίου τὸ γράμμα εἶναι σάν ἐνδυμασία· λευκὸ καὶ σαφές, συνάμα δὲ στιλπνὸ καὶ λαμπρὸ καὶ σάν μαργαριτάρη, μάλλον δὲ θεοπρεπές καὶ ἔνθεο γι' αὐτοὺς πού βλέπουν πνευματικὰ τὰ τοῦ Πνεύματος καὶ ἐρμηνεύουν θεοπρεπῶς τὶς λέξεις

τῶν κειμένων καὶ δείχνουν ὅτι τὰ λόγια τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος εἶναι τέτοια, πού γναφέας ἐπάνω στήν γῆ, δηλαδή σοφός τοῦ κόσμου τούτου, δέν μπορεῖ νά διασαφήσει. Καί τί λέω νά διασαφήσει; Δέν μπορεῖ νά τά κατανοήσει, οὔτε ὅταν τά ἐξηγεῖ ἄλλος. Διότι, καθὼς λέει ὁ ἀπόστολος, «ψυχικός ἄνθρωπος δέν δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος, οὔτε μπορεῖ νά τά γνωρίσει» (Α' Κορ. 2, 14). Γι' αὐτό καί ἐσφαλμένως θεωρεῖ αἰσθητές τίς ἀσύλληπτες καί θεῖες καί πνευματικές ἐλλάμψεις, «ἐρευνώντας πράγματα πού δέν εἶδε, μάταια ὑπερηφανεύομενος μέ τόν ὑποδουλωμένο στήν ἁμαρτία νοῦ του» Ἀλλ' ὁ Πέτρος, πού ὁ νοῦς του φωτίσθηκε ἀπό τήν θεσπέσια ἐκείνη θέα καί ἀνυψώθηκε πρὸς θεῖο ἔρωτα καί πόθο μεγαλύτερο, μή θέλοντας πλέον νά ἀποχωρισθεῖ τό φῶς ἐκεῖνο, «καλό εἶναι νά εἴμαστε ἐδῶ», ἔλεγε στόν Κύριο, «ἂν θέλεις, ἄς κατασκευάσουμε ἐδῶ τρεῖς σκηνές, μία γιά σένα, μία γιά τόν Μωϋσῆ καί μία γιά τόν Ἥλια», μή γνωρίζοντας τί λέει.

Καθὼς λοιπόν ὁ Πέτρος στήν ἄγνοιά του ἔλεγε αὐτά, «ἰδού, νεφέλη φωτεινή τοὺς ἐπισκίασε», διακόπτοντας τοὺς λόγους τοῦ Πέτρου καί δείχνοντας ποιά εἶναι ἡ σκηνή πού ἀρμόζει στόν Χριστό. Τί ἦταν ὅμως αὐτή ἡ νεφέλη καί πῶς, ἐνῶ ἦταν φωτεινή, τοὺς ἐπισκίασε; Μήπως εἶναι αὐτή τό ἀπρόσιτο φῶς, στό ὅποιο ὁ Θεός κατοικεῖ, τό φῶς πού ἐνδύεται σάν ἱμάτιο; Διότι λέει: «αὐτός πού καθιστᾶ τὰ σύννεφα ἄμαξά Του» (103, 4) καί «ἔθεσε τό σκότος περικάλυμμά Του σάν κυκλική σκηνή» (Ψαλμ. 17, 13), ἐνῶ ὁ ἀπόστολος λέει: «εἶναι ὁ μόνος πού ἔχει ἀθανασία καί κατοικεῖ σέ φῶς ἀπρόσιτο» (Α' Τιμ. 6, 16). Ὅστε τό ἴδιο εἶναι ἐδῶ καί φῶς καί σκότος, πού ἐπισκιάζει ἀπό ἀσύγκριτη λαμπρότητα.

Ἀλλ' ὁ μέν αἰσθητός ἥλιος φαίνεται ὅπως εἶναι ἐκ φύσεως καί ὄχι ὅπως θέλει, οὔτε μόνο σέ ὅποιους θέλει. Ὁ δέ ἥλιος τῆς ἀλήθειας καί τῆς δικαιοσύνης Χριστός, ἔχοντας ὄχι μόνο φύση καί φυσική λαμπρότητα καί δόξα, ἀλλά καί θέληση ἀνάλογη, φωτίζει προνοητικῶς καί σωτήρια μόνο ὅσους θέλει καί ὅσο θέλει. Ἀλλά καί φωνή ἀκούσθηκε ἀπό τήν νεφέλη: «Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, στόν ὅποιον εὐδόκησα, Αὐτόν νά ἀκούτε». Ὅταν ὁ Κύριος βαπτίσθηκε στόν Ἰορδάνη, ἀνοίχθηκαν οἱ οὐρανοί καί ἡ ἴδια ἀκούσθηκε φωνή ἀπό τήν δόξα ἐκείνη ἀσφαλῶς, τήν ὁποία δόξα καί

ὁ Στέφανος ἀργότερα ἐνατένισε, ὅταν ἀνοιξαν γι' αὐτόν οἱ οὐρανοὶ καὶ καταλήφθηκε ἀπὸ τὸν Πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Τώρα ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν νεφέλη, πού ἐπισκίασε τὸν Ἰησοῦ. Ἐπομένως εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ὑπερουράνια δόξα τοῦ Θεοῦ.

Πράγματι, ὅταν ὁ Κύριος εἶπε «Πάτερ, δόξασε τὸ ὄνομά Σου» ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανό: «Τὸ ὄνομά μου τὸ δόξασα καὶ πάλι θά τὸ δοξάσω» (Ἰω. 12, 28), καὶ ὅλος μὲν ὁ ὄχλος ἄκουσε, ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔπεσε. Ἐδῶ ὅμως ὄχι μόνο φωνή, ἀλλὰ καὶ φῶς ἀπεριόριστο συνάμα φάνηκε. Εὐλόγως, λοιπόν, κατάλαβαν οἱ θεοφόροι Πατέρες ὅτι γι' αὐτόν τὸν λόγο ἔπεσαν πρηνεῖς οἱ μαθητές, ὄχι γιὰ τὴν φωνή, ἀλλὰ γιὰ τὸ παράξενο καὶ ὑπερφυές φῶς. Διότι καὶ πρὶν φθάσει ἡ φωνὴ ἦσαν φοβισμένοι, ὅπως λέει ὁ Μᾶρκος, σαφῶς ἀπὸ τὴν θεοφάνεια ἐκείνη.

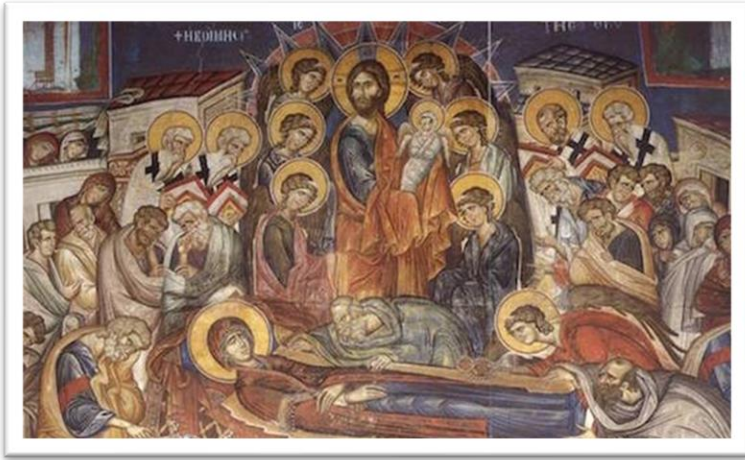
Μάλιστα, ὄχι μόνο οἱ ἄγγελοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἅγιοι μεταξύ τῶν ἀνθρώπων μετέχουν σ' αὐτὴ τὴν δόξα καὶ βασιλεία. Ἄλλ' ὁ μὲν Πατήρ καὶ ὁ Υἱὸς μαζί μὲ τὸ θεῖο Πνεῦμα ἔχουν φυσικὴ τούτη τὴν δόξα καὶ βασιλεία, οἱ δὲ ἅγιοι ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τὴν ἀποκοτῶν κατὰ χάρη, δεχόμενοι ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἔλλαμψη. Ἄλλωστε καὶ ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος, πού ἐμφανίσθηκαν μαζί Του σ' αὐτὴ τὴν δόξα, αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς παρέστησαν.

Κοινὴ, λοιπόν, καὶ μία εἶναι ἡ δόξα καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ λαμπρότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων Του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ψαλμωδὸς προφήτης ψάλλει: «ἡ λαμπρότητα τοῦ Θεοῦ μας θά εἶναι ἐπάνω μας»

Ἄς παρατηροῦμε, λοιπόν, μὲ τούς ἐσωτερικοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ μέγα τοῦτο θέαμα, τὴν φύση μας νά ζεῖ αἰωνίως μὲ τὸ ἄυλο πῦρ τῆς θεότητος. Καὶ ἀφοῦ ἀποβάλουμε τούς δερμάτινους χιτῶνες, τούς ὁποίους φορέσαμε ἐξαιτίας τῆς παραβάσεως, τὰ γεῶδη καὶ σαρκικά φρονήματα, ἄς σταθοῦμε σέ γῆ ἁγία, ἀναδεικνύοντας ὁ καθένας τὴν δική του γῆ ἁγία διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀνατάσεως πρὸς τὸ Θεό, ὥστε νά ἔχουμε παρρησία, ὅταν ἔρχεται ὁ Θεός μέσα σέ φῶς, καὶ προστρέχοντας νά φωτισθοῦμε καὶ φωτιζόμενοι νά ζήσουμε αἰωνίως μαζί Του πρὸς δόξα τῆς τρισηλίας καὶ μοναρχικωτάτης λαμπρότητας, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πηγή: Ἱστοσελίδα Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρέα

Ἐγκώμιο στὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ μυστήριον τὸ μέγα, ποῦ συντελεῖται γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου, ἱερὴ Μητέρα καὶ Παρθένη; «Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου». Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι θὰ σὲ μακαρίζουν, γιατί μονάχα Σὺ εἶσαι ἄξια γιὰ μακαρισμό!

Καὶ νὰ ποῦ ὅλες οἱ γενιὲς Σὲ μακαρίζουν. Ἐσένα εἶδαν οἱ θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ σὲ μακάρισαν οἱ βασίλισσες, δηλαδὴ οἱ ψυχὲς τῶν δικαίων, καὶ θὰ σὲ ὑμνοῦν αἰώνια. Γιατί Σὺ εἶσαι ὁ θρόνος ὁ βασιλικός, στὸν ὁποῖον παραστέκονται Ἄγγελοι κοιτάζοντας τὸν Βασιλέα καὶ Δημιουργὸ νὰ κάθεται ἐπάνω του.

Σὺ ἔγινες Ἐδὲμ νοητὴ, πιὸ ἱερὴ καὶ πιὸ θεϊκὴ ἀπὸ τὴν παλιά. Γιατί σὲ ἐκείνη τὴν Ἐδὲμ ἔμεινε ὁ Ἀδὰμ ὁ γήινος, ἐνῶ σ' Ἐσένα ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐσένα προεικόνισε ἡ κιβωτός, γιατί Σὺ γέννησες τὸν Χριστό, τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, ποῦ καταπόντισε τὴν ἁμαρτία καὶ κατασίγησε τὰ κύματά της.

Ἐσένα προεικόνισε ἡ βιάτος, Ἐσένα εἶχαν ἐπιγράψει προφητικῶς οἱ θεοχάρακτες πλάκες, Ἐσένα προζωγράφησε ἡ κιβωτὸς τοῦ νόμου καὶ Σένα εἶχαν φανερὰ προτυπώσει ἡ στάμνα ἡ χρυσὴ καὶ ἡ λυχνία καὶ ἡ τράπεζα καὶ ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρὼν ποὺ ἔχε βλαστήσει.

Ἀπὸ Σένα προῆλθε ἡ φλόγα τῆς θεότητος, τὸ μέτρο καὶ ὁ Λόγος τοῦ Πατρός, τὸ γλυκύτατο καὶ οὐράνιο μάννα, τὸ ὄνομα τὸ ἀπερίγραπτο καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ ὀνόματα, τὸ φῶς τὸ αἰώνιο καὶ ἀπρόσιτο, ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ὁ οὐράνιος, ὁ καρπὸς ποὺ δὲν γεωργήθηκε, ἀλλὰ βλάστησε ἀπὸ Σένα μὲ σῶμα ἀνθρώπινο.

Ἐσένα δὲν προμνηοῦσε τὸ καμίνι ποὺ ἔβγαζε φωτιὰ καὶ ταυτόχρονα δρόσιζε ἀλλὰ καὶ ἔκαιγε κι ἦταν ἀντίτυπο τῆς θείας φωτιᾶς ποὺ μέσα Σου κατοίκησε;

Παρὰ λίγο ὅμως θὰ ξεχνοῦσα τὴ σκάλα τοῦ Ἰακώβ. Τί δηλαδή; Δὲν εἶναι φανερὸ σὲ ὅλους ὅτι Ἐσένα προεικόνιζε κι ἦταν προτύπωσή Σου; Ὅπως ὁ Ἰακώβ εἶχε δεῖ τις ἄκρες τῆς σκάλας νὰ ἐνώνουν τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ γῆ καὶ νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν σ' αὐτὴν Ἄγγελοι, ἔτσι κι ἐσὺ ἔνωσες αὐτὰ ποὺ ἦσαν πρὶν χωρισμένα, ἀφοῦ μπήκες στὴ μέση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων κι ἐγίνες σκάλα, γιὰ νὰ κατεβεῖ σὲ μᾶς ὁ Θεός, ποὺ πῆρε τὸ ἀδύναμο προζύμι μας καὶ τὸ ἔνωσε μὲ τὸν ἑαυτὸ Του κι ἔκανε τὸν ἀνθρώπινο νοῦ ποὺ βλέπει τὸν Θεό.

Ποῦ θὰ ἀποδώσουμε ἀκόμη τὰ κηρύγματα τῶν Προφητῶν; Σ' Ἐσένα, ἂν θέλουμε νὰ δείξουμε ὅτι εἶναι ἀληθινά! Γιατί, ποῖο εἶναι τὸ Δαβιτικὸ μαλλὶ τοῦ προβάτου ποὺ πάνω του ἔπεσε σὰν βροχὴ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι συνάναρχος μὲ τὸν Πατέρα; Δὲν εἶσαι Σὺ ὀλοφάνερα;

Ποιὰ εἶναι ἐπίσης ἡ Παρθένος, ποὺ ὁ Ἡσαΐας προορατικῶς προφήτευσε ὅτι θὰ συλλάβει καὶ θὰ γεννήσει Υἱὸν τὸν Θεό, ποὺ εἶναι μαζί μας;

Καὶ ποῖο εἶναι τὸ βουνὸ τοῦ Δανιήλ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κόπηκε πέτρα, ἀγκωνάρι, ὁ Χριστός, χωρὶς νὰ ὑποκύψει σὲ ἀνθρώπινο ἐργαλεῖο;

Ἄς ἔρθει ὁ Ἰεζεκιήλ ὁ θεϊκότετος κι ἂς δείξει πύλη ποὺ ἔχει κλειστὴ καὶ ποὺ πέρασε ἀπὸ μέσα τῆς μόνο ὁ Κύριος καὶ παραμένει κλειστή. Ἐσένα, λοιπόν, κηρύττουν οἱ Προφῆτες. Ἐσένα διακονοῦν οἱ Ἄγγελοι καὶ ὑπηρετοῦν οἱ Ἀπόστολοι. Ἐσένα σήμερα, καθὼς

ἀναχωροῦσες πρὸς τὸν Υἱὸ Σου, περιτριγύριζαν ψυχῆς Δικαίων καὶ Πατριαρχῶν καὶ τὸ ἄπειρο πλῆθος τῶν θεοφόρων Πατέρων, πού συγκεντρώθηκαν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, σὰν μέσα σὲ σύννεφο, ψάλλοντας ὕμνους ἱεροὺς σ' Ἐσένα, τὴν πηγὴ τοῦ ζωαρχικοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὰ θεῖα συναισθήματα.

Ω, πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μεταφέρεται πρὸς τὴν ζωὴν διὰ μέσου τοῦ θανάτου! Πῶς νὰ ὀνομάσουμε τὸ μυστήριον τοῦτο πού σχετίζεται μὲ Σένα; Θάνατος; Μά, ἂν καὶ ἡ πανίερη καὶ μακαρία ψυχὴ Σου χωρίζεται ἀπὸ τὸ ἀμίαντο σῶμα Σου καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα Σου παραδίδεται στὴν ταφὴ, ὅμως δὲν παραμένει στὸ θάνατο κι οὔτε διαλύεται ἀπὸ τὴ φθορά. Ὅπως ὁ ἥλιος, ὁ ὀλόλαμπρος καὶ πάντα φωτεινός, ὅταν σκεπαστεῖ γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς σελήνης, φαίνεται σὰν νὰ χάνεται καὶ τὸ σκοτάδι νὰ παίρνει τὴ θέση τῆς λάμπης του, μὰ αὐτὸς δὲν χάνει τὸ φῶς του, ἀλλὰ ἔχει μέσα του τὴν πηγὴ τοῦ φωτός. Ἔτσι κι Ἐσύ, ἂν καὶ καλύπτεσαι σωματικὰ ἀπὸ τὸν θάνατο γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα, ἐντούτοις ἀναβλύζεις πλοῦσια, καθαρὰ κι ἀτέλειωτα τὰ νάματα τοῦ θείου φωτός καὶ τῆς ἀθάνατης ζωῆς, ποταμοὺς χάριτος καὶ πηγῆς ἰαμάτων.

Ἐσὺ ἄνθισες σὰν δένδρο γλυκύτατο κι εἶναι ὁ καρπὸς Σου εὐλογία στὸ στόμα τῶν πιστῶν! Γι' αὐτὸ καὶ δὲν θὰ ὀνομάσω θάνατο τὴν ἱερὴ μετάστασή Σου, ἀλλὰ κοίμησις ἢ ἀποδημία ἢ ἐνδημία, γιὰ νὰ ἐκφρασθῶ καλύτερα, ἀφοῦ, φεύγοντας ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ σώματος, πηγαίνεις νὰ κατοικήσεις στὰ καλύτερα, στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Υἱοῦ Σου.

Ἄγγελοι μαζί μὲ Ἀρχαγγέλους Σὲ μεταφέρουν ἀπὸ τὴ γῆ στοὺς οὐρανοὺς. Καθὼς περνᾷς εὐλογεῖται ὁ ἀέρας καὶ ὁ αἰθέρας καθαγιάζεται. Χαίροντας ὑποδέχεται ὁ οὐρανὸς τὴν ψυχὴ Σου. Σὲ προῦπαντοῦν οἱ οὐράνιες δυνάμεις μὲ ὕμνους ἱεροὺς καὶ τελετὴ χαρμόσυνη: «τίς αὐτὴ ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη, ἐγκύπτουσα ὡσεὶ ὄρθρος;». Εἶσαι ὡραία, λένε οἱ οὐράνιες δυνάμεις, σὰν τὸ φεγγάρι κι ὅλα τὰ Χερουβὶμ ἐκπλήσσονται καὶ τὰ Σεραφεῖμ Σὲ δοξάζουν, Ἐσένα πού δὲν ἀνέβηκες μονάχα ὡς τὸν οὐρανό, σὰν τὸν Προφήτη Ἡλία, οὔτε μονάχα μέχρι τὸν τρίτο οὐρανό, σὰν τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ἀλλὰ ἔφτασες μέχρις αὐτὸν τὸν θρόνον τοῦ Υἱοῦ Σου καὶ στέκεις κοντὰ Του μὲ πολλὴ κι ἀνείπωτη παρρησία.

Ἐγινες, λοιπόν, εὐλογία γιὰ ὅλον τὸν κόσμον, ἀγιασμὸς γιὰ τὸ σύμπαν, ἄνεση γιὰ τοὺς κουρασμένους, παρηγοριὰ γιὰ τοὺς πενθοῦντες, θεραπεία γιὰ τοὺς ἀρρώστους, λιμάνι γιὰ τοὺς θαλασσοδαρμένους, συγχώρηση γιὰ τοὺς ἀμαρτωλούς, παρηγοριὰ γιὰ τοὺς λυπημένους, πρόθυμη βοήθεια γιὰ ὅλους ποὺ σὲ ἐπικαλοῦνται, ἀρχὴ καὶ μέση καὶ τέλος ὅλων τῶν ἀγαθῶν ποὺ ξεπερνοῦν τὸν νοῦ μας.

Πῶς ὑποδέχθηκε ὁ οὐρανὸς αὐτὴν ποὺ ἔγινε πλατύτερη ἀπ' αὐτόν; Καὶ πῶς ὁ τάφος δέχθηκε Αὐτὴν ποὺ δέχθηκε μέσα Της τὸν Θεόν; Ὡ μνήμα ἱερὸ καὶ θαυμαστὸ καὶ σεβάσμιον καὶ προσκυνητό, ποὺ καὶ τώρα τὸ περιποιοῦνται Ἄγγελοι, παρευρισκόμενοι μὲ πολὺν σεβασμὸ καὶ φόβον, καὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔρχονται σ' αὐτὸ μὲ πίστη, τιμώντας το, προσκυνώντας το, φιλώντας το μὲ μάτια καὶ χεῖλια καὶ μὲ πόθο ψυχῆς ἀντλώντας πλοῦτον ἀγαθῶν.

Ἐμπρός, λοιπόν, ἄς ταξιδέψουμε νοερὰ μακριὰ ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ μαζὶ μὲ τὴν Παναγία, ποὺ φεύγει ἀπ' τὴ γῆ αὐτὴ.

Ἐλάτε ὅλοι μὲ πόθο καρδιακό, ἄς κατεβοῦμε στὸν τάφο μαζὶ μὲ τὴν Παρθένο ποὺ κατέρχεται σ' αὐτόν. Ἄς παρασταθοῦμε ὀλόγυρα στὸ ἱερότατον κρεβάτι της.

Ἄς ψάλλουμε ὕμνους ἱερούς, τέτοια περίπου λέγοντας μελωδικὰ ἄσματα: «Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Χαῖρε ἀμνάς ποὺ γέννησες τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε σὺ ποὺ εἶσαι πιὸ πάνω ἀπὸ τὶς ἀγγελικὲς δυνάμεις. Χαῖρε ἡ δούλη καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

Πηγή: Ἴστοσελίδα Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρέα

Άνθρωπος που δεν δέχεται
συμβουλές είναι εχθρός του εαυτού
του.

Μέγας Βασίλειος
Πατέρων Λόγοι και διδαχές

